

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
ДНЕС**

chitanka.info

Малко, много малко преди да падне снега, земята притихна. Тя — жената, усети онази неопределима болка в скута си, предвещаваща края на един и началото на нов цикъл и притихна. Първо се съблече от мъглата, после се окъпа в незаскрежената утринна роса. Укроти вятъра, който стана топъл и нежен. Разпя отново птиците, като за обой и служеше ромоленето на размръзващия се ручей. По обяд въздъхна леко, с ухание на есенна шума и пролет. Цял ден земята ще притихва, сякаш знае.

А тя знае, че тази нощ ще зачене със зима.

„Заченала съм. Господи, заченала. Не ми тежи. Не ми е тежала една зима в повече. И тази ще износя, а после ще я отгледам. Ще и ушия пелени от кристали. Ще я накърмя с белота от гърдите си. Ще я люлея в люлка от два лъча промушили небето преди зазоряване за кратко. Само нека я довърша в себе си, да изпиша очите и така, че щом се усмихне дъжда да замръзва от нежност, а щом се разплаче небето да я пожелае. Ще я износя. Ще я родя. Ще я отгледаме заедно...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.